

[Chr. Ernst Christensen.]

med stærkere Vægt paa det politiske. Alt dette er saare uegnede Midler til at fremme den mellemfolkelige Forstaaelse. For de tyske Privatskolers Vedkommende, der grov frem uden nogen Trang fra Befolkningens Side, ved Hjælp af de rige Midler, der stilles til Raadighed, og ved en paagaende Hverning, maa der kræves nøje Indseende med, at de ikke dækker over et dobbelt Formaal, og Embedsmænd, der staar i Statens Tjeneste, maa være sig deres Ansvar bevidst.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller kom i sin Ordførelse ind paa nogle Betragtninger vedrørende Pressens Forhold til den nationale Politik i Sønderjylland og paastod, at medens man hidtil havde staaet enig om denne Politik fra alle Sider, saa var „Jydske Tidende“s Redaktør, det ærede Medlem Hr. A. Svensson, i den sidste Tid blevet angrebet for Bladets Politik, bl. a. ogsaa af Venstre. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller hævder, at denne Politik ligger, hvor den skal ligge, paa den liberale Linie. Det gør næsten godt at høre, at der dog er eet Sted, hvor det ærede Medlem og hans Parti har Brug for den liberale Linie, Efterspørgselen har jo ellers ikke været stor fra den Side. Men hvad vi har anket over, det er, at man i „Jydske Tidende“ med rund Haand og uden Kritik har givet Plads for ganske uberettigede og yderliggaaende Angreb paa førende danske Personer, paa danske Institutioner og paa dansk Styre. Hvis man tror, at dette har styrket Danskheden eller den danske Enhedsfront, saa tager man afgjort fejl. Maaske ogsaa derfor de lidt blidere Toner fra det ærede Medlem Hr. Schmidt til Konservatismen og det skarpe Angreb paa H. P. Hanssen, hvis Liberalisme muligvis er mere generende for den tyske Agitation.

Men vi er altsaa enige, enige ogsaa med Regeringen, og Tiden er saa vist ikke til at uddybe Modsætningerne. Vi er enige om at føre en Mindretalspolitik under de samme Frihedsprincipper som hidtil, og naar det ærede Medlem Hr. Schmidt hævder, at det danske Mindretals Frihed Syd for Grænsen er større end det tyske Mindretals Frihed Nord for Grænsen, saa maa han jo vide, at dette er aldeles forkert. De Friheder, som det tyske Mindretal her til Lands tillader sig, og som bliver taalt, de vilde aldrig blive taalt Syd for Grænsen, ja, sikkert ikke i noget andet Land. Hvorledes vilde det vel gaa Medlemmer af danske Ungdomsforeninger Syd for Grænsen, hvis de efter endt Eksercits marcherede gennem Landsbyerne eller gennem Flens-

borgs Gader syngende militære Sange? Ja, jeg tror, de vilde komme til at gøre Bekendtskab med den nye Frihed, som er Frihed i Bundethed. Men det finder dansk Ungdom slet ikke paa, og jeg tager det ærede Medlems Udtalelser som et Bevis for, at han vil træde i Skranken for det danske Mindretals Frihed, hvis dette bliver nødvendigt.

Jeg skal tilbagevise det ærede Medlems Angreb paa dansk Jordpolitik. Ansøgninger om Jord behandles ud fra Lovens Bestemmelser om Ansørgernes Kvalifikation og ikke efter national Bekendelse. Det ved det ærede Medlem meget vel, og det ærede Medlem burde heller sørge for, at den samme Lighed indføres Syd for Grænsen, hvor danske Ansøgere er udelukkede fra at faa Jord.

Til Slut et Par Ord om den af det ærede Medlem krævede Forhandling om Grænsen mellem Danmark og Tyskland. Det ærede Medlem og den tyske Vælgerforening tilstræber en ny Afgørelse, der genopretter den gamle Forbindelse mellem Nordslesvig og Slesvig-Holsten og dermed med Riget, og ønsker, at Tyskland og Danmark skal udligne deres politiske og økonomiske Interesser paa dette Grundlag, og han retter i Forbindelse hermed sit sædvanlige Angreb paa Versaillesfreden. Ja, Danmarks Fremtid og vitaleste Interesser er knyttet til Versaillesfreden, men jeg vil sige det klart her: Danmark staaer ikke som anklaget i Spørgsmaalet om Versaillesfreden. At Sønderjylland og Grænsen er kommet med i Forhandlingerne i Versailles, det stammer alene fra Wienerfreden i 1864, da Preussen efter en Krig havde tilvendt sig Hertugdømmerne og indtraadte som Christian IX.s Arvtager, medens Testamentet blev underskrevet med Blod og Jern paa Dybbøl. Og det kommer endvidere af, at Preussen ikke opfyldte Prag-Fredens § 5 med Bestemmelsen om, at der skulde være en Afstemning i Nordslesvigs danske Distrikter, et Løfte, en Bestemmelse, som man affærdigede med en Haandbevægelse. Det er dette Løfte, denne Forpligtelse, der blev opfyldt ved Afstemningen i 1920, ikke andet, ikke mere, og derfor er der intet Grundlag for en Forhandling. Med Undtagelse af Fremmedherredømmets Tid var Slesvig altid et dansk Land, i nøje Forbindelse med Danmark. Hedemann von Heespen indrømmer dette aabent i sin Bog om Hertugdømmerne Slesvig og Holsten. Slesvig var altid beboet af et dansk Folk, og har danske Bynavne og Personnavne gennem Angel og helt ned til Slien, ja,